

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — *V. D. M.*); що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменти: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою ціллю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших редах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди: а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для легшого перевірення наводимо звичайно голси і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло руи Його“: що будова її відбувалась через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в **ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ** і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тої ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — **Одкрите 15:5-8.**

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічує кожне ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе йдосконалити, усовирушити до служби в будучности; мають розвинути в собі вську ласку; бути світками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; **Одкрите 1:6; 20:6.**

Що назія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть **ЗНИЩЕНІ**. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належність ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

БІБЛІЯ (СТАРІЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великим форматі .. 1.50
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі) 2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ 65 цт.
БОЖИЙ ПЛАН ВІКІВ 75 цт.
ГАРФА БОЖА 65 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ 25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК 10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ 10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є? 10 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ ... 25 цт.

КІЛЬКО ПЛАТИТЬСЯ ЗА ОГОЛОШЕННЯ?

Повідомляємо всі Збори, що від тепер за всі оголошення, лекції, які братя замовляють на публичні виклади, платиться від 100 до 1000 штук — 1.50, а за кождою слідуєчу тисячку 1.00 Сего розпорядження нехай братя придержуються, і відповідно до сего нехай так ділають, не чекаючи на повідомлення.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Квітень-Апріл 1, 1925.

№ 4.

Приповідь о десяти минах срібла.

*„І покликав десять слуг своїх і дав їм десять минах срібла, та й сказав бо нас: Орудуйте, поки прийду.“
Лука 19:13.*

Господь Ісус прийшов вже і є невидимо присутній. Тому день пороху наближився. Деякі умучилися по довгій праці, а другі ще з більшою енергією працюють далі. Справді теперішній час, це час проби.

Але тому як раз тепер ми повинні добре пізнавати слово Боже. Бог і обіцяв, що дорога праведного буде що раз ясніша і ясніша, аж ясне світло засияє, як дійдемо до її кінця. По правді, хто в дійсності любить Господа Ісуса і його присутність, такому дорога стає що раз ясніша, а дні стають йому що раз більш шаліві. Благословен буде той день, коли ми отримаємо здійснення наших надій.

Та однак не оден з часом устигає в своїм заназі. І стається ні то зимний ні теплий. Декому видається, що вже учив за довгий час на нагороду. Любі! Бог свого плану не змінює. Він, що раз постановив, те і сповнить як раз у свій час. Чи не так? А тепер запитаймо себе, чи ми, посвячуючи себе йому, чи ми не згодилися сповнити його волю, яка би вона й не була? Коли так, тоді кождий скаже в своїм серці: Боже, я радо хочу сповнити Твою волю, і буду працювати так довго, як Тобі подобається.

Если маємо сильну віру і не остигли в службі нашого Царя, і проголосуємо його царство далі, тоді наша радість є повна. О много краще є не остигати в сій службі. Любов до Господа Ісуса і цілковите і щире посвячення себе до услуг його царства мусить бути побуджуючою для нас силою до дальшої праці, щоб Господь міг бути вдоволений з сего і сказати до нас: Увійди в радощі мої.

ПРИКЛАД

Ще перед тим, заким ви посвятили себе Господу, коли ви ще були в світі і брали участь в світських організаціях, котрі тепер зближаються до своєї загибелі, ви нераз брали живу участь, наприклад, в політиці, виборах. Назначено кандидатів, і розпочалася кампанія. Та оден з визначних кандидатів приходить до вас і каже: Ви маєте великий вплив в своїй громаді. А я потребую чоловіка, котрому хочу повірити тут мою справу на час передвиборчої кампанії. Я сам мусу бути присутній в иншій місцевості. Я хотів би мати тут когось, котрий доглядав би совісно мої справи. Я вірю, що я буду вибраний, а тоді нагороджу обильно тих, котрі будуть заступати совісно мою справу в часі передвиборчій.

Чи не міг би я числити на вас? Що? Чи не схотіли-б ви зайнятися моєю справою в сій вашій місцевості?

І ви відповіли: Добре, пане, я годжуся. Я буду боронити совісно вашої справи аж до перемоги. Скажіть мені, що маю чинити, а я все зроблю; ще й других заохочу, щоб стояли за вами. Він подав вам вказівки, і ви взялися щиро до праці.

Надійшов день виборів, день найважнішої праці. Ви працюєте, бігаєте, доглядаєте, про їду забули. Вибори скінчилися — ви кандидат переміг! Тоді він приходить до вас, щоб переконатися, як ви працювали. Если ви викажетеся добрим успіхом, він усміхнеться, поплеще вас по плечах і скаже: Добре, мій приятелю! Маєш запевнене прекрасне місце у мене. Если же покажеться, що ви працювали недбало, тоді можете сподіватись зовсім чого другого.

Тепер, дорогі Братя, возьмім до рук Біблію. У Луки (19:11-27) читаємо приповідь о однім чоловіці знатного роду, що йшов у землю далеку прийняти собі царство, та й вернувся. Але перед тим, відїзжаючи, дав він своїм десятиєм слугам по одній мині срібла. Ся приповідь була сказана і записана в певній цілі, щоб її зрозуміти в свій час. О много легше зрозуміти приповідь, коли вона вже сповнилася, або як вона саме сповняється, аніж перед тим. Господь Ісус сам найкраще пояснює її. Св. Письма не можна пояснити, як кому подобається. Ісус обіцяв, що в свій час все буде ясно і зрозуміле.

Читаємо: Ісус „сказав приповідь, бо був близько Єрусалиму, і вони думали, що зараз має царство Боже явитись.“ Час і місце, як відко, мають тут велике значіння, як також і люди, до котрих Він говорив, і про кого ся приповідь говорить. Се показує, що сю притчу буде можна порозуміти як раз перед тим, заким послідні члени царської класи увійдуть до нового Єрусалиму, і коли вони будуть думати, що царство тій тій надходить. Апостоли становили сам початок сеї (класи) громади, що будуть членами царської родини враз з Господом, як з своїм Головою. Послідні члени сеї царської родини живуть тепер на землі. Куди-ж вони йдуть? Певна річ, що до небесного Єрусалиму. Чи не маємо сподіватись, що як раз тепер, коли Церква зближається до небесного Єрусалиму, що Господь учинить сю приповідь ясною? В хвили, коли ся приповідь була казана, Ісус з апостолами зближився до гори Сион, що є в Єру-

салимі, а котра була образом царства Божого. Говорячи о тій самій ап. Павло писав: „Ви приступили до Сионської гори і до города (міста) Бога живого, Єрусалиму небесного, і до тих ангелів, до громади і церкви первородних, на небесах написаних.“ — до Жидів 12:22,23

Приповідь має всегда на думці щось дійсного. Вона як той намальований образ показує нам на якусь дійсну річ. „Один чоловік значного роду йшов у землю далеку прийняти собі царство, та й вернутись.“ Тут показано, що Ісус Христос є тим чоловіком значного роду, що йшов до самого неба, щоб там з рук Бога Єгови отримати всяке право і власть заложити у своїм часі Боже царство. (Даниїл 2:44; до Жидів 9:24) Ісус сказав, що Він верне знова і возьме свою Наречену до себе. (Йоан 14:3) Він вже повернув, і тепер обняв в свої руки велику силу і власть; і в наслідок сего царства сего світа стали крушитись, розсипатись. І читаємо в Луки, що „як вернувся він, прийнявши царство,“ став обраховуватись з своїми слугами.

Перед своїм відходом в далеку сторону сей чоловік значного роду покликав до себе своїх слуг. Чому? Бо він відходив, і тому хотів передати їм нагляд над своїми справами. Сі слуги представляли сих Християн, котрі посвятили себе всецїло Господеві йти його слїдами, куди тільки їх поведе. Кілько-ж слуг він покликав? „І покликав десять слуг своїх.“

Десять, се символічне число, і означає цілість на землі; се значить, повне число покликаних. І „дав їм десять мин срібла.“ Тут знова *десять* є символічне число, і означає всі гроші, всі мінні срібла. Се значить, представляє всі справи Його царства. „Та й сказав до них: Орудуйте, поки прийду.“

Ми переповідаємо слова Ісуса своїми словами так: Ви чули, як я говорив, що царство небес наближилось. Я є тим Царем. Я на се прийшов, щоб заложити своє царство, котре буде благословенням для всіх людей, і направить все те, що злого учинив сатана. Я на се прийшов на сей світ. Але я мушу відійти на якийсь час, але знова поверну. Моїм бажанням є, щоб ви були зі мною і були одно зі мною, і мали враз зі мною участь в сім царстві. Я відходжу тому, щоб промстити вам дорогу. За той час, як я відійду, я хочу лишити декого, щоб займався моїми справами, іменню, справами, що тичаться мого царства на землі. Чи хочете підняти сего і взяти на себе обовязок доглядати справ мого царства, як я відійду? Я є світлом для світа. Як я відійду, ви маєте бути тим світлом для світа. Ви маєте бути моїми представителями. Під словом „ви“ я розумію вас, що тепер єсте моїми вірними учениками, і всіх тих, що повірять в мене через вас, як будете на чати сего, чого я учив. Тим всім я віддаю в руки справи мого царства. Я сподіюся, що кожний з вас, відповідно до сего, як отримає віри, буде старатись зі всіх своїх сил працювати над справами мого царства, в часі моєї несприутности.

Св. Письмо показує, що Ісус як раз се мав на думці, бо недовго по тім так Він молився до Отця: „Все моє є Твоє, і Твоє є моє, і я прославився в них. І вже

більш я не є в світі, а сі (вони) є в світі, і я до Тебе йду. Отче святий, збережи їх в імя Твоє тих, котрих дав esi мені, щоб були одно, як і ми.“ (Йоан 17:10,11) „І я завітую (під заповітом обіцєю) вам царство, як завітывав мені Отець мій.“ — Лука 22:29.

Коротко отже сказавши, десять мин срібла представляють всі справи, котрі стоять в звязи з царством Христа на землі. Сі справи є дуже дорогі і показані під образом мінні срібла, котрі Христос передав своїм слугам в часі своєї несприутности. Приповідь говорить виразно, що десять (всі, повне число) мин срібла (всі справи царства були віддані в руки десятком (всім його) слугам. Мінні срібла не належать до слуг, але до Господа Ісуса.

Цар передав своїм слугам орудувати справами свого царства, а слуги з своєї сторони занялися ними, і через се отримали нагоду оказати своєму Панови свою вірність. Їх вірність була причиною, що Він підніс їх на становище чести і дав їм місце великої одвічальности в його царстві.

В царстві маємо дві ріжні класи людей: Одні, се царська родина або пануюча класа, а в нашій прикладі, се Ісус Христос і його слуги, котрі оказали свою вірність до Него аж до смерті. Такі мають приобіцяно мати участь в його царстві. Другі, се піддані сего царства, названі міщанами, горожанами. Приповідь показує нам сі дві класи людей. Читаємо: „Міщане ж його ненавиділи його і післали послів слідом за ним, кажучи: Не хочемо, щоб він царював над нами.“

Як точно сповнилось! Недовго по тім, як Ісус вознісся на небо, і як завязалася перша Церква і почала свою роботу, зараз почали втискатися до неї честилубиві люди. І не потривало довго, як т. зв. „християни“ післали своїх послів, і сказали: Не хочемо, щоб Ісус Христос панував над нами. Ми заложимо собі свою гієрархію, свою духовну власть на землі, і не будемо чекати на Нього, ми самі зачнемо панувати.“ Довгі століття чинила се римо-католицька церква. Пізніше повстала протестантська церква, і пішла слїдами за тамтою. А нині в цілїм т. зв. „християнським“ світі панують — великі богатири, фінансисти, великі політики і святицники — і називають тому такі держави „християнськими державами.“ Але в дійсности вони не признають Христа, тепер присутного, за свого Царя. Навпаки! Вони переслідують представителів Його царства, і кажуть: Ми будемо панувати над світом за помічю ліги або союзу. Та Господь Ісус не зважає на се а йде наперед, закладаючи своє царство.

„І сталося, як вернув він (Ісус Христос), прийнявши царство, сказав прикликати собі слуг тих, що дав їм срібло (свої дороговітні справи), щоб знати, хто що зорудував (користався з кожної нагоди, щоб справу царства поширити як найбільше).“ Треба зауважати, що він повертає, і аж тоді обнімає своє правління. По тім, як він повернув, він як Цар взяв в свої руки власть і почав панувати. Се сталося 1914. р. Опісля Він приходить до свого „храму,“ до своїх слуг, і почав робити з ними рахунок, хто як орудував його справами.

Наперед покликав слугу, що був найвірніший і найревніший в праці. І той, прийшовши, сказав: „Пане, мина *твоя* приробила десять мін.“ Він не каже: „Пане, мина *моя* приробила десять других мін.“ а сказав: *Твоя* мина срібла приробила. Іншими словами хотів сказати: Справи твого царства, які Ти мені поручив, додали мені спроможність узяти всіх моїх сил, якими Ти мене наділив. І я за Твою ласкою працював і служив Тобі, доглядаючи справ твого царства, і побільшив твою справу в десятеро Тобі на честь. Я чувся щасливий, що я мав сю благодать працювати для Тебе, і віддавати Тобі честь! Цар був вдякований з справоздання слуги, і похвалив його за його вірність, кажучи: „Добре, гаразд, добрий слуго, позаяк у найменшому був еси вірен, то май владу над десятима містами.“

Нема сумніву, що в царстві Божім будуть степені слави; і ці степені будуть залежати від вірності тих, котрі були представителями Господа Ісуса. Апостол так о тім говорить: „Нині є слава сонця, а нині слава місяця, і нині слава зір; бо зоря від зорі відрізняється славою. Так і воскресення мертвих.“ (1. до Коринтян 15:41,42) Одні з послідователів Христових були вірні до найвищого степеня; другі були менше вірні.

Потім кличе Господь другого слугу, що був образом таких слуг, котрі любили Господа і його справи царства, і були вірні до певного степеня, але могли бути ще вірніші. Він також дає своє справоздання, свій звіт. „І приступив другий, кажучи: Пане, мина *твоя* (не *моя*) зробила п'ять мін.“ Справи твого царства, які Ти мені поручив, я дотримувався. Се дає мені спроможність, і я виконував все охотно і радо. Справу твого царства ми любимою в нитеро. Зауважмо, що Ісус не говорить до нього так, як до першого: „Добре, слуго добрий.“ але „рече і словом: І ти будь над п'ятьма містами.“ Він нагороджає його за його вірність, але не так, як першого, що був вірний до найвищого степеня.

Тоді приходить нинішній слуга, котрому також були повірені справи царства, але сей не працював зовсім. Він не уважав за відповідне доложити своїх старань і поширити справи царства. Він приступив до Пана і каже: „Я боявся тебе, бо ти чоловік жорстокий: береш, чого не клав еси, і жнеш, чого не сіяв; тому мину, котру ти мені дав, приношу тобі назад. Переповідаючи слова Ісуса, Він так сказав до сего слуги: Ти знав, що найдорожшою річю на землі для мене є справи мого царства. Ти знав, що я нагороджу того, хто буде мені вірний в тім ділі. Ти знав, що я буду ждати точного справоздання з того, що я тобі передав. Але ти не зробив нічого. Если ти сам нічого не робив, то чому ти не передав свої справи комусь другому, щоб, коли я прийду друге, мож було виказатись якимсь зиском? Ти не добрий слуга. Ти тільки змарнував час і okazaвся певирним в тім, що я тобі передав. Мій Отець оправдав тебе і сподив тебе і помазав тебе своєю силою, і я назначив (поставив) тебе як свого представителя, щоб ти доглядав моїх справ. Та ти стався рівнодушний і не проголошав мого царства: і хочай ти знав, що так треба чинити, то ти заховав се в собі самім, і

тим самим допомагав противникам. Ти не був вірний в тім, що ти отримав, і тому відбереться се від тебе, і передається тому, що був найвірніший.

Найважкіша річ порозуміти добре приповідь. А се є той можливо, коли самі події потверджують се. І як се вірно. Богато було таких, що знали правду від довшого часу, але держали її тільки для себе, і не старалися ширити її даліше, щоб з сего вийшла слава для Господа Ісуса. Та з 1918. р. наступила велика зміна щодо сего. Праця Церкви, якої образом був Ілля, устала, і вкороткі місяці почалася праця Єлисея. Тоді Господь Ісус неспаче прийшов до „свого храму“ і почав з нею обрахунок, передоїм з своїми слугами на землі. Тоді деякі сказали: Праця вже скінчена. Ми не маємо вже що робити; а ті, що працюють, ми зараз винайдемо у них якусь хибку. Ми їм покажемо. І одні з них відвернулися від правди і стали навіть заперечувати її і переслідувати братів.

Тоді Господь об'явив своїй церкві, що наційшов час, коли сміло треба проповідати Його присутного і звіщати Його царство і оповідати всім, що день ювілею наближився; і що мільони з людей тепер живучих ніколи не померуть. Та деякі його слуги не тільки спротивились сьому і заперестали працювати, але ще обернулися проти своїх товаришів-слуг і сказали, що Господь ще не прийшов. Присутність Господа може хто заперечувати в двоїний спосіб: 1.) або отверто говорячи, що Господь Ісус, цар, ще не прийшов, і 2.) або не вірою, коли хто є зовсім рівнодушний до справ царства Божого і є злішений або зовсім протинився їти і проголосити Царя і його царство. Здається нам, що довший, хто признає, що Господь є вже присутний, і хто любить його ім'я, буде охотно займатися справою в справах царства, які з ласки Божої отримає, і буде старатися із всіх сил допомагати другим, щоб діло виконати як слід.

Тоді Цар може відібрати мину від невірного слуги а дати тому, котрий мав десять. Деякі, здається, звернули увагу Пана, що сей слуга вже має десять мін срібла. А Пан на се сказав: „Всьому, що має, дається (більше), а від того, що не має, відбереться від него.“ Іншими словами, хто любив справи царства Господнього і доглядав тих справ, виконуючи вірно свою службу, поручить йому Господь ще більше; а від тих, що отримали ласку з рук Господа, але не використали її, відбереться.

Часами чути від деяких братів нарікання, що Товариство завизнає братів до успішної праці. Вони кажуть: „Від Товариства виходять тільки заклики: до праці, до праці і ще раз до праці і не ослабайте в праці.“ На се ми відповімо: Брати, станьте на хвилю і поставте собі ці питання: Чи Цар слави є вже присутний? Чи ми вже живемо при кінці віка? Чи наційшов властивий час, щоб проповідати радісну вість, що царство Боже наближилось? Чи се правда, що нове царство входить в життя, так як було установлене в Божім плані, і чи маємо його проголосити? Чи я посвятився сповняти волю Божу, і чи я є дитиною Божою? Чи згодився я слухати свого Царя, що тільки Він мені розкаже?

Если на ці питання відповісте так, тоді запитайте себе: Що повинен властиво ділати такий, хто хоче належати до царської родини і мати участь з Царем в його славі? Чи Псалмопівець не говорить, що ми мусимо мати велику ревність до Божого дому? (Псал. 69:8,9) Чи справи Царя не є також і нашими? Тоді що маємо ділати? Ап. Павло відповідає: Будьте „у роботі не ліниві: духом горіючі, Господеви служащі.“ (до Рим. 12:11) А на другім місці: „А як ви у всім маєте достаток: у вірі і в слові, і в знанню і у святий старанности, і в любові вашій до нас; так майте достаток і в сій ласці (благодати).“ (2. до Кор. 8:7) І знов таке: „Бажаємо, щоб кождий з вас оказував таке саме старанно про тверду надію аж до кінця.“ (до Жидів 6:11) А Петро додає: „Тим то, брати, старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибране; бо се роблячи, ніколи не спотикнетесь. Таким чином щедро дозволиться вам вхід у вічне царство Господа нашого і Спаса Ісуса Христа.“ (2. Петра 1:10,11) Сі слова мусять бути правдиві. Тому хто є лінивий і байдужний, сей легко може упасти.

Св. Письмо на кождім місці ганьбить лінивість. Везде читавемо там слова заохоти до праці. То-ж чи справи нашого Царя не вимагає від нас, щоб ми віддали на се всі наші сили? В сій приповіді видимо, що хто був вірний і працював, сей отримав похвалу від Господа. З досвіду знаємо, що сі класи, сі згромадження, котрих члени слухають слів Господа, котрі читають точно, що пише Вістник Присутности Христа, котрі серед тижня займаються працею і ходять з книжками від хати до хати, і учащають на свої мітинги, там нема найменшого непорозуміння, а панує велика згода і радість в їх серцях. Одинокa причина, чому ми заохочуємо братів до ще більшої праці є ся, що хочемо, щоб кождий брат був як найлучше озброєний проти нападів противника, і міг осягнути нагороду, яку Бог приготував тим, котрі будуть Його любити понад все.

БРАТЯ, ДО ПРАЦІ!

Пам'ятаймо, що Господь Ісус не робить обрахунку зі своїми слугами в протязі одного дня о 24 годинах. Правдоподібно Він може дозволити, що дехто побачить, що нагода отримати нагороду виховується з його рук, і що запал, одушевлення до справ царства маліє у ній, і тоді дає йому нагоду, щоб поновив давню ревність і взявся знова до праці. Кождий отже, хто чує в собі, що він стається ні то зимний, ні горячий, але рівнодушний в теперішній хвилі, повинен пробудитись і вглянути в себе і взяти св. Письмо до рук і читати і старатися найти для себе спосібність, як прославити свого Господа. Ми живемо тепер в небезпечнім часі. Головно, старші по згромадженнях і другі більше визначні слуги по церквах є в небезпеченстві.

Дехто з них думає, що через се, що займає визначніше місце в церкві, тим самим не обов'язаний до дійсної або чинної (активної) служби; що все, що він має робити, то тільки сказати раз в тиждень науку до зібрання або до публіки. Такі забули на справи цар-

ства Господнього, а дбають більше про себе самих. Звістися ся небезпека, що в сій так важній і критичній хвилі може хто заснути сном.

Сі, що будуть сніати найясніше в царстві, не будуть конче як раз з тих, котрі тепер займають найвизначніше становище по сій стороні завіси. Се *вірність*. за котру Господь винограджає. Деякі далеко від великих згромаджень, котрі не звертали на себе нічної уваги, але були вірні і послухні Господу серед всяких обставин і користали де тільки могли, такі без сумніву будуть належати до найперших.

Одначе більша одвічальність лежить на тих, що визнаються чимсь в згромадженнях. Пам'ятаймо, дорогі братя, що Господь Ісус поручив справи свого царства в руки своїх слуг, а головно коли учинив старших надзирателями Церкви, щоб вони своєю ревністю в праці, в службі, вірности, в ділах, в поведінню і оказуванні овець і благодатей духа були примірами для стада Господнього. Се не вистарчить сказати до братів: наперед! а опісля заложити руки і нічого не робити і бути задоволеним малою працею, котра може принести таку велику честь. Кождий з нас маймо на пам'яті, що наша вірність зглядом Господа окажется тим, чи у наших серцях є посвяченне і бажання ділати все, що тільки будемо могли. А перед нами велике ще поле до праці і для кожного з нас є праці доволі.

ПЕРЕДАННІСТЬ СЕРЦЯ

Служба наша не буде дійсною службою і не буде вона вірною, если з нею не буде лучитись любов. Безкористовне відданне себе Господу і справам Його царства мусить бути найпершою причиною, котра нас спонукує до праці. Се любов, котра дає дозріти овочам і благодатим духа. Слуги, котрі мають в собі таку любов, будуть так усильно дбати о справи Царя, що вони не будуть могли мовчати і сидіти безчинно. Ся любов в них буде неначе тим огнем, котрий буде змушувати їх йти і проповідувати про царство Боже і працювати своїми руками. Чим більше пізнаємо, що ми отримали велику ласку, і що можемо заступати Господа і орудувати Його справами на землі, тим більше будемо бажати бути Його вірними представителями.

НАГОРОДА

Ніхто не стратить на тім нічого, если буде вірно виконувати свою службу. Ап. Павло, розуміючи добре вагу вірної служби, закликав братів, щоб представляли себе, як живі жертви, святі, приятні Богу, бо се розумна служба. — до Римлян 12:1.

Є одна класа слуг Христових, котрі не тільки користають з нагод, скоро тільки їм надаряються, але вони не самі глядають за ними, щоб могли більше працювати. Друга класа їх є також вірна до певного степеня, але не так, як перша. Коли Іан казав відібрати мину срібла з рук невірного слуги, тоді не передав її тому, хто мав п'ять, а дав тому, що доробився десяти. Тому отже класа слуг, котрі були ревні і вірні до най-

вишого степеня, котрі не лишень працювали, але у своїм серці мали любов до царства Господнього, котрі старалися помочи другим йти по тій вузкій дорозі, ся краса слуг отримала найбільшу нагороду. Господь Ісус любить тих, що є Йому вірні. Він нагороджає вірність. Хто любить по правді Господа і його царство понад все инше, такому Господь буде все допомагати в його праці, і йому не буде нічо на перешкоді; але всегда буде старатися ділати на більшу славу Царя і його царства.

УБИВАЄ СВОЇХ ВОРОГІВ

Зауважмо, що найпершим ділом Царя було зробити обрахунок з своїми слугами, а як се учинив, тоді наступило убиття його ворогів. Того самого способу поступовання тримається Він також і тепер. „А ворогів моїх, тих що не хочуть, щоб царював я над ними, приведіть мені сюди, та й повбивайте їх перед мною.“ Бог більше не уділяє своєї ласки і опіки т. зв. християнству. Між ними вже не чути голосу Жениха і його Обручницї, Нареченої. Так зване теперішнє „християнство“ залучилося з диявольськими організаціями тільки щоб панувати над світом, а Христа як Царя царів і Пана панів не хоче визнавати. Тому тепер Господь Ісус убиває се „християнство“ ясним світлом своєї присутності і силою свого слова. Христос нищить вплив і силу сего „християнства“ над народами (людьми). Він прийшов, щоб судити і воювати, і так ділає. Надійшов час до рішачого бою. Наш Цар Христос йде побідоносно від побіди до побіди. — Одритте 19:11-16.

ВХОДЯТЬ ДО ЦАРСТВА

Пинша річ в тій приповіді, як видко, неначе вказує

на час, коли можна буде увійти до царства. „І, промовивши се, пішов далій, йдучи в Єрусалим.“ А що Єрусалим був образом небесного царства, се неначе каже догадуватись, що коли Цар зробить обрахунок з своїми слугами, тоді Він словом правди і відомістю о своїй присутності стане „убивати“ всіх тих, котрі не хотять його слухати. Се дальше показує, що для Церкви по сій стороні завіси отвирається ще велике поле до праці. По нашій думці, послідні члени Церкви на землі зближаються вже до нового Єрусалиму, до громади Церкви перво-родних. Відповідно до свого степеня вірності і посвячення вони руками і ногами і своїми устами і всім, що мають, стають до роботи і виконують охотно службу свого Господа. На їх устах гомонять радісні пісні: Ось, Цар слави! Царство небес наближилось! — що є неначе повторенням слів: Ось, Жених! Хто розуміє добре час, в яким ми живемо, сей стане з усіх сил проголошати радісну вість о царстві.

Братя, молимо вас, забудьте на все, що могло би стояти вам на перешкоді. Не стараймося вишукувати хиб у другого! Але най кождий сам себе питає: Як я урудую сріблом, котре мені дав мій Господь? Чи я вірно заступаю його справу? Чи адам я добрий рахунок? Най же любов і ревність і посвячення зглядом Господа і його царства побудить нас до ще більшої праці. Ідім в перед! маючи перед собою ціль нашу: проповідати царство Господнє! Нехай руки наші не слабнуть в праці. Слова євангелисти Йоана, котрий говорить в імені Господа Ісуса, всегда нехай гомонять в наших ушах неначе красна мелодія: „Глядіть, уважайте на себе, щоб не згубити нам сего, що вже заробили, але щоб нагороду повну прийняли. — 2. Йоана 8.

—000—

Останній суд.

ЧАС СУДУ — ЗАГАЛЬНИЙ СУД НАД „ХРИСТІАНСТВОМ“ — ВИКУП Є ЗАПОРУКОЮ ДРУГОЇ НАГОДИ ДО ЖИТТЯ — ЗНАЄ НЕ ПОТЯГАС ЗА СОБОЮ ВІДПОВІДНУ ОДВІЧАЛЬНІСТЬ.

„Скільки раз ви чинили се одному з сих кротів моїх! найменших, ви не чинили.“ — Матей 25:40.

Розбиремо тут всім добре знану приповідь о вівцях і козлах. Загально поясняли сю приповідь, що вона показує на поділ між праведними а грішниками, котрий наступить *сейчас* при другім приході Христа на землю. Всі т. зв. „правовірні християни“ учили, що з хвилиною, як Христос прийде вдруге на землю, тоді кого Він застане в грішнім стані, то такий вже не буде мати надії уникнути вічних мук. Учили, що тоді Христос поділить всіх людей на дві класи; вівці се праведні, а козли се прокляті.

Хто студіює св. Письмо, як се роблять Дослідники Біблії, сей переконується, що Бог призначив для людей день суду, тисяч літ довгий, коли Христос буде царювати (до Жидів 6:2; Одритте 20:6); що в тім часі мертві люди будуть освободжені із сили смерті, котра їх держить до сего часу; що тоді всі народи на

землі наuczаться доріг Господніх; і що панованнє Христа є як раз на се, щоб припровадити чоловіка до його давно утраченого наслідства і привернути його назад до сих щасливих його відносин з Богом, в котрих він жив на початку світа в раю.

Якийсь час Дослідники Біблії уважали сю приповідь як образ суду при кінці тисячліття, коли праведні (вівці) отримають блаженства життя вічного на обновленій землі, а злі, грішники, (козли), будуть знищені раз на все, як негідні життя. Тепер же бачимо, що в приповіді під образом „овець і козлів“ є описаний образ суду над світом в часі другої присутності Христа. Сей суд рішить, хто з людей, живучих в тім часі, буде гідний перейти до царства Божого, що буде на землі, а хто не буде гідний. Правдиве зрозуміннє сеї приповіді кидає світло на много інших писань св. Письма, і

уможливає правдивим слугам Господнім продовжати свою роботу і бачити ціль свого посланництва о много яснійше, аніж перет тим.

КОЛИ БУДЕ СЕЙ СУД?

За виїмкою символічних образів в Езекиїла і в Окритті св. Письмо описує дуже мало, як буде діятись в тисячліття. З пророка Ісаїї (голови 25. і 35.) знаємо, який поступ будуть чинити люди на дорозі святості, і що тоді під наповненням Христа спливають на людей благословення від Нього. Але ні пророки ні сам Христос не сказав ясно, що має діятись в часі сего царювання. Тому то тяжко сподіватись, щоб ся приповідь займалася подіями при кінці тисячліття. Коли властиво розуміти сю приповідь, то вона звучить з подіями, котрі безпосередно попередять саме тисячліття. Вона стоїть в тісній звязи з тими всіма подіями, які Христос вичислив, що будуть діятись при кінці євангельського віку, коли Він прийде вдруге на землю, щоб заложити своє царство.

Щоб порозуміти добре сю приповідь треба поставити себе в те місце, коли Ісус Христос говорив її до своїх учеників. Саме тоді Ісус скінчив свою роботу, місію, на котру був посланий Отцем. Єрусалим і Жиди не прийняли Нього, а відкинули. Він, опускаючи послідній раз храм в Єрусалимі, сказав: „Отсе-ж оставляється вам господа ваша пуста (лім ваш пустий).“ (Лука 13: 35); бо, відкидаючи Нього, вони відкинули Бога, котрий післав Нього.

Слідуючого дня Ісус сидів на горі Оливній, споглядаючи на Єрусалим. Тоді прийшли до Него самі тільки ученики і поставили йому кілька питань. Відповідаючи на їх, Він оповів їм, що буде діятись на світі, як Він прийде другий раз на землю і буде невинно присутній. Се записано у Матея, голова 24. і 25. Через се Ісус хотів поучити своїх вірних слуг, живучих тоді на землі, щоб пізнали сі події свого часу, і по сих подіях зрозуміли, що Він дійсно повернув вже і є присутній. Його прихід не мали пізнати по тім, що будуть бачити його особу, але мали пізнавати по подіях, котрі Він вичислив, що тоді стануться.

Наперед сказав о судьбі Єрусалиму; що буде донаний поганам, аж скінчатся „часи поганд.“ Що тоді вихне величезна війна, що буде голод і помир і трясення землі по місцях. Але те все буде тільки початком гори неначе породних болів. Що се горе буде описля степеневе ще гірше змагатись, і буде таке велике, якого світ ще ніколи не переживав. А даліше, Ісус сказав приповідь о десяти дівах, показуючи тим, що „тоді“, в часі, як те все буде відбуватись, навіть деякі його власні послідователі задрімають і не будуть гідні увійти з Женихом. І також сказав приповідь о талантах, де показав, як Він винагородить своїх слуг, і віддасть кожному відпewдно до його вірності. Скінчивши се, тоді Ісус оновив о суді, який буде виданий на „християнство“ і на всі народи.

Хотий Ісус не знав о часі, коли се буде (Матея 24: 36), то однак Він духом ясно видів, що Єрусалим, ко-

трий лежав у стін Нього, своїм поведенням згайдом Нього, і тим, що відкинув Нього, був малим образом великого релігійного систему, котрий прийде в будучности. В своїм умі Він бачив, що його ученики рознесуть його науку широко і далеко по всій землі; та що з бігом часу повстануть з того великі організації і системи цивілізації, котрі будуть називатись його іменем, подібно як Єрусалим, що лежав перед Ним, називав себе народом Божим.

ЗАГАЛЬНИЙ СУД НАД „ХРИСТИЯНСТВОМ“

Ісус знав, що коли Він поверне другий раз на землю, тоді всі ті великі системи будуть виставлені на пробу, подібно як Єрусалим був пробований. Він знав, що ці великі церковні організації або віри і світські начальники, котрі йдуть одні з другими рука в руку, що вони будуть так само поводитись з його слугами і будуть так само приймати їх слова о зближаючійся царстві, як фарисеї робили з Ним. І як Жиди і Єрусалим зтягнули на себе суд, відкидаючи Нього науку любови, позаяк ненавиділи світло, і тому зненавиділи Нього, так і ці великі релігійні організації або віри і ці системи цивілізації, через се, що в подібний спосіб відкинуть його вірних слуг і їх слова о царстві Божім, будуть за се поставлені на суд, і світло правди, котре прийде з його приходом, осудить їх. Се буде означати, що „християнство“ взагалі буде осуджене і відкинене задля тих самих причин, що був Єрусалим. Се однак не буде означати, що всі люди на землі мають стратити зараз всяку надію для себе, подібно як відкинення Єрусалиму і осудження, що внало на їх провідників, не означало, що простий нарід мав стратити всяку надію на Боже милосердя.

Жиди не розуміли сего, що, відкидаючи Ісуса, вони тим самим відкидають і Бога Єгови. В дійсности вони думали, що приносять Богу честь, коли Ісуса укарали смертю. Правда і їх Мессія прийшли для них несподівано. Правда припала їм в їх облуді. Так і тепер з кінцем віку правда о царстві Божім і вість о його другім приході прийшли для теперішніх голов християнства несподівано, і приловили їх на їх облуді, і виказали світові, що вони не є тими, за яких казали себе уважати. Се як раз мав Ісус на думці, коли, говорячи приповідь о талантах, сказав: „тоді.“ Се значить, що в часі свого другого приходу, коли буде діятись се і те, що повисше сказав, і коли нагородить своїх слуг, тоді зберуться перед Нього всі народи.

Підставою суду, котрий видасть на народи, буде се, як вони поводитись з його слугами, з його посланцями, з його вірними послідователями, його меншими братами, подібно як підставою суду над Жидами було те, як вони поводитись з Ним. Тут Ісус показав, як всі народи, до котрих дійшла правда о Ним, будуть поставлені на суд. Ся приповідь показує, що тоді будуть одні, котрі будуть осуджені як негідні життя, як негідні жити даліше; будуть по правді заслужувати на смерть, як сатана і його ангели, котрі пішли за ним, йдучи проти Бога.

Річ ясна, що сей вимір суду (вимірений відпewдно

до сего, як вони заховувалися зглядом післанців) не відповідає відносинам, які будуть існувати в часі тисячоліття. Бо класа людей, названих „козлами“, осуджена як негідна життя, уневинняється тим, що вони не знали, що треба помагати або оказувати жичливість тим, о котрих Ісус Христос говорить як о своїх братах. У своїй гордості і зарозумілості вони не в силі зрозуміти, що є покірні і убогі післанці, котрі проголошають царство Боже, що вони заступають того Христа, котрому, як вони думають про себе, що вони Йому служать. Голови і начальники різних церков або вір, є „пастирі“ стада і підпора великих теперішніх системів не добачують, що є післанці, що проголошають правду о царстві Божім, є як раз тими, котрих Христос зве своїми братами. Бо скажуть: „Коли ми бачили Тебе голодного... та й не послужили Тобі?“ — Мат. 25:44.

Тими братами Господніми, котрим деякі оказали жичливість або занедбали їм оказати, хотий знали, що повинні се учинити, є як раз є посвятивши себе Господу люде, котрі проголошують Його царство. В віці тисячоліття, коли знання о Бозі наповнить цілу землю, тоді ніхто не буде міг уневиннятися, що не знав, що мав робити. Причин отже, задля котрих Христос видасть свій суд, можна тільки найти в останніх днях жива, коли цілий світ, як такий, буде поставлений на суд перед Богом. Ніхто не буде сумніватись, який вирок западе на класу „козлів“, що знайдуться негідними дальшого життя, як такі. Вони будуть символічно вкриті в огонь, се значить, знищені, як подібно буде знищений пізнійше сам диявол і його ангели; а в царстві Божім на землі лишуться самі „вівці.“ І тоді сповняться слова Ісуса: Що „буде одно стадо“ зі самих тільки „овець“ і „один пастир над ними“ — Христос.

ВИКУП Є ЗАПОРУКОЮ ДРУГОЇ НАГОДИ ДО ЖИТТЯ

Від часу, як се Богу улодобалося показати ясно свій плян віків, і знова як об'явив людям, що є „викуп за всіх“, котрий учинив кровю свого найдорожнього Сина (1. до Тимотія 2:4-6), від тоді стало ясным, що так Адам як і всі його потомки будуть могли користати із заслуг сего викупу. Дятого всі загально були єї думки, що за винятком Церкви (котрі зістали сплоджені Богом до нового життя), всі люде мусять повстати з смерті, щоб скористати з заслуг викупу. Далеше були єї думки, що ніхто, тільки член Церкви, міг підпасти карі цілковитого знищення, а всі прочі аж по воскресенню, коли буде дана повна спосібність підчинитись Христу, і отримати благословення життя, де непослушні будуть цілковито знищені. Але такий погляд, здається, не відповідає св. Письму, ані самим фактам. Не конче є потрібно, щоб хто мусів аж мати дар святиго духа, щоб міг підпасти карі другої смерті, ані не є правдою, як деякі думали, що ніхто не міг підпасти карі другої смерті ще до смерті Ісуса Христа. Смерть Юлі як сина погібелі є достаточним доказом проти обох єх поглядів. Хто може подумати, що єсли би отець Авраам по довгих своїх досвідах відвернувся від Бога, чи Бог мусів би його воскресити на се, щоб він мав повну можливість пізнати Бога? Не думаємо.

Ціна викупу, прийнята Богом, не може змусувати Його, щоб кождий чоловік наперед умер, і аж воскресши з смерті, міг отримати можливість користати з викупу. Однак бачимо, що кождий мусить досягнути можливість увільнитись з пут-кайдан сатани, як також із сили смерті. Одинокій Бог рішає, коли Він дасть кому таку можливість. Здається нам зовсім певно, що нині живуть деякі люде, котрі подібно як і Юлі (визначна особа і представитель таких, котрі погорджають дорогами Божими і їх відкидають), що вони бачать цілю, яку Бог має виконати через Христа, а однак не хотять прийняти і так поступати.

ЗНАННЯ ПОТЯГАЄ ЗА СОБОЮ ВІДПОВІДНУ ОДВІЧАЛЬНІСТЬ

Всі знають, що є деякі люде, що є дітьми диявола. Вони, хотий знають добре о Бозі, так з свого досвіду як і з того, що займають становище, де неначе заступають Його, то однак в своїх серцях сильно супротивляються Божим дорогам, і в дійсності вони словняють службу диявола. Говорити, що Бог лишить се безкарно, неначе-б вони ділали все те несповідомо, виглядало би, що в такий спосіб Його справедливність була би скорше понижена, а не возвишена. Такі люде не научилися би справедливості ані навіть в землі праведних. — Ісаїя 26:10.

Перший суд, суд над Єрусалимом і над народом Ізраїльським, скінчався тим, що пишениця зістала відділена від подолу, і позова зістала спалена. (Матей 3:12) Відкинулося се, що було пуста і безвартісна. Другий суд, котрий розпочався тепер над „християнством“, є більше скомплікований (зложенний і ріжнородний) і має перед собою дві цілі. Відділити „вівці“ від „козлів“, як також „пишеницю“ від „кукулью.“ (Матей 13:24-30) Се значить, відділити єх, що є „синами царства“ від тих, що є „синами лихого.“ „Кукуль“ є ті, головню попи, котрі кажуть, що вони є на місце Бога, а в дійсності є вони слугами теперішнього лихого порядку, устрою на землі, і котрі найбільше противляться Божому царству. Приповідь о вівцях і козлах подає нам тільки інший образ того самого суду. „Вівці“ не є „пишеницею“, вони не є синами царства, але сими покірними людьми на землі, котрі, єсли їм сказати о правді Божій, зараз приймають її до свого серця; такі не піднирають теперішніх диявольських порядків. „Козли“ є дуже подібні до „диаволу.“ Вони є ті, що кажуть про себе, що вони „боронять“ Бога і правду, а в дійсності своїм життям оказують найбільшу несправедливість і є неначе ті козли, що є зовсім відмінної вдачі, аніж вівці, хотий і одні і другі належать до того самого роду.

Єя приповідь показує, що подібно, як сатана буде зв'язаний в часі пановання Христа, щоб не перешкажав в роботі ново-настання, реституції, так і єї, що своїм життям показали, що є очочими слугами сатани, не будуть мати тоді можнєсти супротивлятися правді. Вони будуть знищені на початку тисячолітнього царства Мессії. (Матей 24:41) Але сатані буде ще дозволено жити для дальшої проби. — Одритте 20:3.

Хромий чоловік перед гарними воротами.

СИЛА ПРИЙШЛА ВІД БОГА — ПЕТРО ГОВОРИТЬ О РЕСТИТУЦІЇ ЯК О РІЧІ БУДУЧІЙ — „ЧАС ПОКРІПЛЕННЯ“ ПРИЙШОВ
ЧУДО СПОНУКУЄ ЦЕРКВУ ДО ДІЛА.

„Я Господь Бог твій, що виздоровлює тебе.“ — 21 книга Мойсея 15:26.

Кілька днів по п'ятидесятниці (по зелених святах) так Церкву як і цілий Єрусалим порушило велике чудо, яке сталося руками Петра і Йоана. Два ці апостоли ішли до храму на молитву о 9. годині або на наш час о 3. годині по полудні. Хотий Бог не узнавав вже більше сего храму як свого дому (Матей 23:38), то видно, вони уважали за добру річ піти до храму, бо думали, що коли покажуться між людьми, котрі прийшли на молитву, будуть може мати спосібність послужити в справі Божій.

Коли Петро і Йоан проходили, побачили хромого чоловіка від родства, що сидів перед церковними дверми, званими Гарними, і просив милостині. Петро під впливом святого духа пристанув і споглянув на него і каже: „Подивись на нас.“ Чоловік сей дивився на них пильно, сподіючись що від них отримати. Тоді Петро каже: „Срібла та золота нема в мене; але що маю, се тобі даю. В ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи. І, взявши його за руку, допоміг йому встати. І зараз ноги і коліна чоловіка окрепились, і підскачавши, став та ходив, і ввійшов з ними в церкву і прославляв Бога. — Діяння Апостольські 3:4-8.

Сейчас повстало велике збiговиско, бо сей чоловік був всім добре знаний, котрому нераз оказували своє співчуття. Довкруги Петра і Йоана зібралось велике множество народа, бо сей чоловік держався їх. Се чудо вказувало на силу Божу, і було воно одним з найбільших чудес, які сталися серед Ізраїля в тих дивних днях, від коли Ісус Назорей став научати, за винятком воскресення мертвих.

СИЛА ПРИЙШЛА ВІД БОГА

Петро скористав з сеї нагоди і промовив до людей: „Мужі Ізраїльські, чого ви чудуетесь сим? або чому ви так пильно дивитесь на нас, мов би ми своєю силою або побожностю се зробили, що сей чоловік ходить?“ І, пригадавши їм на їх завіт з Богом, сказав: Се Бог Авраама, Ізаака і Якова, Бог отців наших, згадав на свій завіт і тому се учинив. І сказав їм, що Ісус, котрого вони видали Пилатові, і з котрого перед ним насміхались, був Сином Бога Єгови. Того, котрого вони усмертили, Бог прославив. Святий і Праведний Син Бога Єгова був між ними. Але вони мало його цінити, і так Ним погордили, що вибрали радше убійцю, а його відкинули. Вони убили Князя життя; але Бог Єгова воскресив його з смерті. „Ми є свідками сего,“ сказав Петро. І додав, що се ім'я Ісуса і віра в його ім'я учинили, що сей чоловік є здоровий і в повній силі, як се всі бачать.

Хромий чоловік отримав благословення, котрого не просив. Се чудо було наглядним доказом віри Апостолів, а

не його. Апостоли скористали з своєї власти, яку дав їм воскреслий Господь. Петро сказав явно всім присутним, що він переконаний, що вони в своїй невідомості розпняли Господа Ісуса і не знали, що вони убили Сина Божого. Але сим вони сповнили всі Писання, пророцтва, які предсказували о його муках. — Діяння Апост. 3:18.

Тому завізав їх, щоб покалялись і навернулись до Бога, щоб могли очиститись з своїх гріхів так, щоб могли прийти часи покріплення від лица Господнього; і також щоб могли прийти часи ново-настання, часи реституції, о котрих говорили всі пророки. Опісля пригадав їм слова Мойсея, котрий сказав, що Бог підійме ім пророка з їх народу подібного йому, і що сей пророк принесе і суд і благословення. „І буде, що всяка душа (всяк чоловік), що не буде слухати пророка того, буде вигублений зпоміж людей.“ (Діяння Ап. 3:23) І сказав, що о сих днях предсказували всі пророки, почавши від Самуїла; та що вони є дітьми пророків і завіту, який заключив Бог з їх отцями, кажучи Авраамові: „В наслідок твоїм благословенням будуть усі народи землі.“ (Діяння Ап. 3:25) Задає сего то Бог Єгова, котрий воскресив свого Сина Ісуса, післав його найперше до них, щоб дати їм благословення, щоб відвернулись від своїх беззаконій.

Слова Петрові показують нам ясно, що він знав, який план мав Бог виконувати через Авраама і через Ізраїля; і тепер під впливом святого духа він побачив, як прихід Ісуса годиться зовсім з Божим словом, написаним давно перед тим. Не смерть і воскресення Ісуса, котрі самі собою просвітили апостолів, але світло, яке ці факти вкинули на написане слово Боже, було тим, що все в св. Письмі стало тепер для них ясне і учинило їх такими смілими.

Петро говорить о реституції як о річі будучій. Але було дещо, чого Петро тоді ще не розумів. Він сказав, що всі пророцтва о терпіннях Христа скінчилися. Се дійсно так було о скільки се розходилося о терпіння Ісуса. Але опісля Петро довідався, що в повнім значінню слова ці терпіння ще не скінчилися. Він опісля зрозумів добре, в який спосіб вибирається Церква; що вірні послідователі Ісуса стаються також членами Христа і лучаться з Ним в одно Тіло, котрого головою є Він сам. О тім довідався Петро пізніше від Павла. — 1. до Коринтян 12:12; 2. Петра 3:16.

Але Петро зрозумів ясно слова святих пророків. Тут подав він найдокладніше з цілого св. Письма, який план мав Бог зглядом світа. Він сказав, що всі пророки від початку світа предсказували, що придуть часи реституції, часи ново-настання. Він бачив ясно, що ці часи не можуть прийти скорше, аж Ізраїль стане гото-

вий, щоби бути вибраним орудем, знарядом, в руках Божих. Дятого в своїй промові до Ізраїльтян Петро клав великий натиск на се, щоби вони покались, аби могли очиститись з своїх гріхів так, аби Бог міг по-благословити їх часами покріплення своєї присутності. Се значить, що Бог пішло знова між них свого Сина, але тим разом принесе вже сі благословення, про котрі пророкували пророки, коли час кари для Ізраїльтян скінчиться, а прийде час ласки, милосердя. (Ісаїя 40:1) Петро ще тоді не знав, як се опісля довідався о тім, що мусить ще бути духовий Ізраїль. (1. Петра 2:5) Він тільки знав про одного Ізраїля, він знав тільки свій нарід, котрого любив. Дятого він завзивав їх, щоб прийняли правду, котру об'явив Ісус, і навернулися до Господа, щоб вони могли надаватися до сего, аби через них могли прийти для світа часи реституції, часи ново-настання.

Як ми се виділи, Петро сказав, що всі пророки говорили о тім, що і він тепер повторяє, щоб приготувити Ізраїля, щоб надавався до своєї роботи і становища, яке Бог назначив в своїм пляні. Опісля ап. Павло показав, що сим Ізраїлем мав бути духовий Ізраїль, і головню мав бути вибраний зміж Погоан (Язичників). Опісля сам Петро каже, що сі, котрі не були (вибраним) народом, і були зпоза завітів, заняли місце тих, котрі з природи здавалися, що належать до дому Ізраїлевого. — до Галат 4:29; 1. Петра 2:10.

„ЧАСИ ПОКРІПЛЕННЯ“ ПРИЙШЛИ

Першим ділом, яке учинив Ісус по своїм возвищенню на небо, було поблагословити Ізраїля в такий спосіб, як се було оказано, — не будучи присутним між ними, але говорячи святим духом через своїх апостолів. І не увільнив їх від всіх їх ворогів, але привів їх святим духом ближше до Бога. „Вам найперше . . . Бог післяв свого Сина благословити вас,“ бо Ізраїль мусів бути приготований до свого діла. Петро говорить три рази о пророках, показуючи на їх троєке діло: 1.) Він каже, що все, що пророки писали о терпінні х Христа, що все те сповнилося. (Діяння Ап. 3:18); 2.) що всі пророки предсказали, що Ізраїль мусить бути приготований до певного діла, на котре Бог назначив їх (3:24,25); 3.) що всі пророки предсказали часи реституції, часи ново-настання, котрі потім мають прийти. — Діяння Апостолів 3:21.

Деякі думали, що „часи покріплення“ а „часи реституції“ є одно і те саме. Одначе так не є. Часи покріплення, призначені для духового Ізраїля, як вони стануть навертатись до Господа, коли отримають світло і знання, і стануться готовими слугами в руках Божих, щоб виконати Його дальшу ціль, яку Він має зглядати людей. Сі часи покріплення лучаться з другим приходом нашого Господа, і відносяться головню до життя людей Господніх, живючих в тім часі. Боли наш Господь Ісус повернув вдруге, тоді сі, що називалися Його людьми, не були ще готові для Нього; і тому Він мусів збирати собі нарід. Се учинив Він, подаючи лю-

дем вістку о своїм приході. Тоді надійшов сей час і його люди стали згромаджуватись до купи; а опісля подав їм дуже виразну вістку, що Він вже повернув, і се вістка учинила, що вони стали виконувати Його діло. В їх серця вступила відвага, смілість і нова сила. Сей час покріплення розпочався по тім, як вибухла все-світна війна, а головню по скінченню її. Тоді люди Господні принесли свої „десятини“ до шпіхліра — вони посвящали, пожертвували себе всеціло Господеви, а Він за се відчинив їм отвори небесні. — Малахія 3:10.

З другим приходом нашого Господа Ісуса розпочалося се особливе діло: приготувити собі духового Ізраїля. Опісля і то вже не задовго наступить збирання тілесного Ізраїля; і тоді придуть часи реституції, часи повернення, часи ново-настання. — Гляди Діяння Апостолів 3:19-21.

ЧУДО СПОНУКУЄ ЦЕРКВУ ДО ДІЛА.

Бог учинив таке велике чудо тому, щоби показати світові наглядно, що його Син має сам в собі власть і силу дати життя, і що се було згідне з пляном, який Бог був уложив. Уздоровлення хромого чоловіка є добрим образом, як цілий світ поверне до здоров'я в часі реституції. Сей нещасний чоловік не міг собі в нічмі помочи; його треба було нести; так подібно мається зі всіма людьми. Вони є безпомічні, і не в силі вийти з свого нещастя. Коли світ стане з сльозами в очах бла-гати, щоб хто увільнив його з сих нещастів, тоді Господь пішло їх своє благословення через Церкву. І се Він окаже через земський дім Ізраїля, котрий поверне до ласки Божої відповідно до Нового їх Завіту, який Бог заключить з ними.

Вже тепер Бог через своїх вірних слуг оповіщає людям о „часах реституції,“ і звертає увагу їх на ціль, яку має виконати царство небес. В недовгій часі хромий світ прийде до здоров'я і буде міг прийти до дому Божого. Зовсім певно, що серця дітей Божих, що будуть жити на землі, будуть радуватись із любови Божої. — Малахія 1:11.

Нема сумніву, що Господь мав якусь особливу причину, чому учинив так скоро се чудо. Чоловік вже з природи не любить ділати із всіх своїх сил, а хотів би мати вигідне і легке життя. Тільки невелике число людей хоче працювати і йти на пробій. Без сумніву велика більшість членів Церкви хотіла би йти від хати до хати і радуватись з другими спільно тими благословенствами, які Бог їм уділив. Але тим чудом наш Господь спонукав членів своєї Церкви до діла. Так по-подібно все було, і так часто є в часі живна. Наш Господь безнастанно попихає своїх людей до дальшої праці. Богато з них не хотіло послухати; для них було примі-нйше зійтись разом і радуватись, як вони думали, що в такий спосіб учинять „своє покликання і вибір певними,“ аніж йти працювати. Але Господь всегда уважає, як було би найкраще для його людей; і тому Він змушує їх певними обставинами до особливих діл, щоби в сей спосіб виобразували свого духа.

ЖИТТЯ В ПЕРШІЙ ЦЕРКВІ

СТАРШИНА ПОБИТА ЧУДОМ — МОЛИТВА ПРИНОСИТЬ СКОРИЙ УСПІХ — ОБЛУДА ОСТРО УКАРАНА.

„Множество вірних мали одне серце і одну бриту.“ — Діяння Апостолів 4:32.

Чудо, яке сталося руками апостолів, викликало між народом великий розголос. Без сумніву це учинив Ісус, прославлена Голова Церкви, для спеціальної цілі. Саме чудо додало сили Церкві, а між народом викликало велике зацікавлення. Слова і пояснення, дані Петром, мали свій успіх, бо велике число людей увірувало в Ісуса. (Діяння Ап. 4:4) Та первосвященники і провідники народу не були з того вдоволені. Їх боліло, що апостоли учили людей і проповідали воскресіння мертвих, котре станеться через Ісуса. Тому казали взяти Петра і Іоана і замкнути їх на ніч до в'язниці.

На другий день скликали раду синедріону, щоб обговорити, що далі їм ділати, бо справа з апостолами мала для них велике значіння. Вони думали, що коли розпнуть Ісуса, то ціла справа скінчиться. А тут його ученики, звичайні собі люди, учинили велике і дивне діло таке, як Ісус діяв, і порушили цілий Єрусалим ще більше, ніж сам Ісус. Вони бачили, що люди, котрі сподівалися багато по Ісусі, задля сего чуда, котре учинили прості рибакі з Галілеї, дуже зворушилися. Первосвященники і старшина були дуже затревожені. Тому тепер казали прикликати перед себе Петра і Іоана, і запитали їх, якою силою і в чім ім'я вони це зробили.

Петро, наповнившись святим духом, відповів їм сміло, що в ім'я Ісуса Назорея, котрого вони убили, розпинаючи на хресті, а котрого воскресив з смерті сам Бог Єгова. „Ним сей стоїть перед вами здоровий.“ (Діяння Ап. 4:10) І навів слова Ісаїями (118:22) і сказав, що сей Ісус Назорей був тим каменем, котрого зневажили і відкинули будівничі, але Бог учинив його головою угла. І тоді сказав всім добре знаві слова: „Нема в нікім другім спасення, бо нема иншого імені під небом, даного людям, котрим ми мали б спасення.“ — Діяння Апост. 4:12.

СТАРШИНА ПОБИТА ЧУДОМ

Первосвященники і старшина народу стали не свої; сі неучені і понижувані мужі сміло говорили їм впрост до очей, а uzдоровлений чоловік стояв коло апостолів. Книжі, чуваючи їх слова, не могли і слова промовити. Що Петро говорив так сміло се не було тільки в його натурі, але тоді сповнилися слова Господні: „Я дам вам уста і премудрість, котрій не здоліють противитись ані встояти всі противники ваші.“ (Лука 21:15) Тоді радні казали тим трьом опустити кімнату, а самі нараджувалися, як мають рішити.

Радні синедріону мусіли признати, що сталося велике чудо, о котрім знає цілий Єрусалим, і котрого вони не можуть тепер заперечити. Тому рішили заборонити сим людям проповідати в ім'я Ісуса, і думали, що апостоли послухають їх розказу. Вони прикликали апостолів перед себе і розказали їм не говорити нічого о тім,

що сталося, і не паучати в ім'я Ісуса. Але Петро і Іоан запитали сих мужів, що називали себе слугами Бога, і сказали: судіть сами, чи можна нам того, що випили і чули, не говорити? Чи праведно перед Богом слухати вас більше ніж Бога? (Діяння Ап. 4:19,20) Синедріон хотів їх укарати, але боявся наряду, тому погрозили їм і відпустили їх.

Тут маємо вірний образ теперішнього духовенства. Хромий чоловік від уродження зістав uzдоровлений через неучених людей, котрі самі з себе не мали сили учинити таке чудо, але казали, що вони бачили воскреслого Ісуса і отримали від Нього владу промовляти в його імені. Голі факта були за ними; а тут цілий синедріон намагався заткати уста сим людям. Їх не обходить зовсім, що сей нещасний чоловік отримав таке велике благословення і зістав uzдоровлений, і що багато других терплячих могли бути uzдоровлені; або що темний нарід, не знаючи зовсім о Божім плані, міг о сім навчитись від апостолів. Горді на своє становище і жадні влади і доходів, отсе керувало ними. Мусимо знати, що за часів Ісуса Христа Садукей мали великий вплив і силу. Но правді вони не вірили в Бога; були подібні до наших пасторів.

МОЛИТВА ПРИНОСИТЬ СКОРИЙ УСПІХ

Відпущені, Петро і Іоан, прийшли до своїх і сповістили їм, що казали до них архисреї та старшина. Вони, вислухавши те, однодушно підняли свій голос до Бога і промовили: Владико. Ти єси Бог, що сотворив все, небо і землю і все, що в них. Ми бачимо, що сповнилося Твоє слово, котре Ти сказав устами Давида в 2-ій Ісаїї. Тому нині ми просимо Тебе: „Споглянь Господи на заклади їх і дай слугам Твоїм з усякою одагою промовляти Твоє слово, ... нехай ознаки і чудеса стануться через ім'я святого Сина Твого Ісуса.“ (Діяння Ап. 4:29,30) І зараз Бог відозвався на їх молитву. Місце, де були зібрані, захиталося; і самі наповнилися святим духом, і стали відважно промовляти Боже слово.

Сєю подією Господь заохотив братів до дальшої праці між собою самими і між своїми ближніми, щоби несли ім слово о Ісусі. Як бачимо з сеї молитви в апостолах вступила відвага і дух. Вони побачили, що мусять проповідати о Господі Ісусі всупереч волі старшини. Вони дякували Богу за се і просили о силу і о дальше Нього благословення.

З сего і для нас наука. Звичайно чоловік хотів би, щоби все приходило легенько і красиво. Тільки мале число людей живе певним життям. Так подібно маєть річ з духовним життям, не тільки одної одиниці, але і цілого товариства. Первісна Церква сама зазнала сего на собі. Приходили покусен, щоби тільки вони самі насолоджувалися тими благословеннями, які так обильно

на них силували. Іменно, вони пізнали правду, зрозуміли, що можуть разом сходитись на свої зібрання і на спільну молитву.

Так подібно в часі сего жива люде Господні часто бажали відпочати собі, і насолоджуватися тільки самим тою правдою, яка їм відкрилася. Але Господь так все ділав, що його люде мусіли працювати і проповідати про Нього, але така праця все вийшла на їх більший духовий розвиток.

Через се чудо число віруючих зрослося і виносило окозо всім до дев'ять тисяч душ. Коли вони побачили, що становлять особну громаду, тоді прийшло їм на думку злучитися разом в одну громаду, де все їх майно було би спільне. Вони училися любити себе взаємно, і тому постановили віддати своє майно до розпорядимости всієї громади. Багато з них, що мали дома і поля, продавали, а ціну за них приносили і складали до рук апостолів, котрі описали роздавали, де і кому було потрібне. Між тими, що продав своє поле, був Варнава, вуйко Марка, котрий описав товаришував і працював спільно з Павлом. Велике благословення силувало на всіх, і апостоли з великою силою давали свідомство о воскресенню Ісуса.

ОБЛУДА СИЛЬНО УКАРАНА

Апостоли, коли наводили пророцтва, як повисше сказано (Ісая 2:1,2; 118:22), мали на думці події, які діялися тоді. Та ми бачимо, що ці місця св. Письма відносяться більше до часу другого приходу Христа. Се, що ученики Господні мусять пережити на собі подібні досвідчення, що і тамті, се що подібний дух запанував серед голов церковних, усвітає кожного Дослідника Біблії, що тамті події були тільки образом більших подій, котрі стануться в часі, коли Господь прийде на землю, щоби завести правду і справедливість. Каменем, котрого будівничі відкинули, є Ісус як Господь царства. Він є тою правдою, котру проголошують тепер його слуги. А день заложення сего царства є той, коли Бог поставив свого Помазанника на своїй святій горі, Сион: його слуги звіщають заложення сего царства. Все показує на се, що князі сього світа зберуться на нараду і будуть продумувати, як виступити спільними силами проти правди і царства і проти Господа царства.

Чудо уздоровлення сего хромого чоловіка відповідає

словом вірних теперішніх учеників, котрі проголошають царство Боже, котрі приносять уздоровлення мушцям і жінкам сліпим від уродження. Вони, учувши се, радіються великою радістю і прославляють Бога, і стараються віддячитися за се своєю ревною працею в його службі.

Правдоподібно, що се, що сталося колись, се готово повторитися і тепер. Деяких членів Церкви будуть ставити перед суд і будуть їх питати, чому се роблять. Бо дух переслідування є і тепер такий самий серед упередженого, і бундючного духовенства, який був і колись.

Одушевлення, яке панувало серед братів, уділялося другим. Та між тими, що продали своє поле і принесли гроші до апостолів, були Ананія і його жінка Салпіра, котрі змовилися і сказали, що складають на річ Церкви всі гроші, які взяли за поле, а в дійсности часть з того затримали собі. Петро за силою святого духа спізнав зараз, що вони не говорять правди, і тому промовив: „Хіба те, що ти мав, не було твоє? і продане, не в твоїй власті було? На що положив esi таке діло в твоєму серці? Ти обманув не людей, а Бога.“ І по правді видав на них обох засуд смерті. Се був очевидний доказ, що зіснуть, що люде нечистого серця стали втискатися між посвячених; а се діло було тим більше лихе, що учинили по злійній змові. Свідомий гріх є дуже небезпечний. Сам чоловік може поховнутися або може залумувати учинити щось злого; але о много небезпечніша річ, коли двоє або більше осіб змовляються на зло. Бог показав первісній Церкві на наглій смерті сих двоє людей, що Він дивився на їх життя.

Тепер знов церква прийшла до єдності, і тому на-дійшов час суду над нею. (1 Петра 4:17) Господь Ісус, котрий повернув вдуго, Він дивиться на кожного члена і наминає їх, щоби уважали на своє посвячення. Як давно, так і тепер Господь не дозволяє, щоби облуда могла жити, не виявивши її на ясне денне світло. (Малахія 3:18) А коли земські князі згромадяться разом проти Бога і проти його Помазанника, нехай Християнин пам'ятає на сей примір, який бачилисьмо у апостолів. Нехай люд Господень просить Бога, щоби Сей дав їм смілість проголосити ім'я Господнє, се значить, проголосити його присутність і заложення його царства; а тоді нехай не бояться людей, хотять би не знати що хотіли їм учинити.

ПОЯСНЕННЯ СВ. ПИСЬМА.

Що буде з дітьми, котрі повмирали ще маленькими? Яке буде їх воскресіння? Чи вони є в небі?

Загально люде вірили, що маленькі діти, котрі умерли ще маленькими, що вони є в небі. Та слово Боже не учить так. По науці св. Письма діти, умерши, спочивають в гробах. „Бо земля esi, і землею станешся“ — сказав Бог до Адама, як він згрішив. Сей засуд перейшов на всіх його потомків. Тим самим діти умерші не є в небі. Щоб діти могли дістатися до неба, мусіли би наперед перейти ці степені, як про се нау-

чав Ісус Христос. Вони мусіли би найперше прийти до правди о Бозі, пізнати Ісуса Христа, посвятитися, виречися себе самих, се значить, пожертвувати себе їти слідами Ісуса Христа, бути оправданими і сиждженими за силою Божою до нової природи, терпіти за ім'я Христа і умерти, і аж при воскресенню отримати нову природу, стати духами і так дістатися до неба. Але з ними так не було. Отже умерша дитина належить до землі, не до неба.

Если би Бог хотів, щоби дитина належала до „вибра-

них," то напевно дозволив би їй дожити свого віку і перейти повисші степені. То що-ж буде з ними? чи вони погинули? Ні. Вони вийдуть з землі такими, якими зійшли до землі, тільки здорові. Але міг би хто сказати: "Если я буду належати до духової класи, до „малого стада“ або до великої громади, то хто тоді буде опікуватися моїми дітьми, що помирали маленькими? Дорога Сестро. Чи не думаєш, що твої дорогі діточки будуть даліше під твоєю опікою так як би ти була на землі? Тільки ся заходить ріжниця, що ти, коли будеш належати до неба, де будеш одною членкинею з цих Царів і Священників wraz з Ісусом, будеш мати всяку силу і владу, і будеш могла заопікуватися ними як найлучше. До того на землі буде багато таких, котрі схотять заопікуватися твоїми дітьми, бо вони схотять послужити тим, котрі належать до класи Священників. Ми думаємо, що маленькі діти воскреснуть такими, які зійшли, без особливих змін. Тільки прийдуть до далеко кращих обставин, чим сі, в яких ми тепер живемо.

2.) Як розуміти слова Екклесіясти 12:7: „І вернеться персть (тіло) у землю, чим вона була; а дух вернеться до Бога, що дав його“?

Найперше мусимо пояснити, що значить: дух. Слово *дух* є перекладене з єврейського: *руах*, котре означає: віддих, дихання життя. Коли Бог сотворив чоловіка, читаємо, що Він вдунув в його ноздрі дихання життя — сказано там: *життя* в числі багатьох, не в числі одиничнім; се значить, Бог дав чоловікові дихання, яке є спільне всім живим сотворінням. Іншими словами, чоловік має той самий рід дихання, як і інші сотворіння. Ріжниця між чоловіком а прочими сотворіннями не є в тім, немов би чоловік посідав якийсь рід віддиху або якого духа, а тільки в тім, що чоловік відрізняється своїм іншим організмом, іншим тілом, як се кожний бачить.

Не всі люди мають однакову будову голови. Одні сяку, другі иншу. Закличте френолога (чоловіка, котрий пізнає вдачу людини з вигляду будови голови), а він вам опише докладно характер особи по вигляді будови його голови. Він не буде описувати характеру чоловіка по його віддиху; віддих не рішає нічого; тіло, будова тіла рішає все. Припустім, що маємо перед собою чоловіка з малячою або дівачою головою, френолог зараз вам скаже, що сей чоловік думає як раз так, як маля або дівка. Бо чоловік не думає ногами, а головою; і відповідно до укладу його голови, так він і думає. Так отже коли Бог дав життя або віддих малі або пси, вони стали жити і плодили другі малі і вони також жили.

Читаємо, що коли Бог дав життя чоловікові, чоловік став жити. Іменно, Бог вдунув в ноздрі чоловіка дихання життя — дихання, що є спільне всім живим, — і чоловік став живою душею, живим еством, живою істотою. Опісля чоловік приводив на світ свій рід, і так а як і ви є дитиною першого чоловіка.

Він передав нам сю іскру життя (сю силу життя), сей віддих життя, і ми маємо частину того самого життя, котре Бог дав первісно праотцеві Адамові. Бог не дає тепер нової іскри життя ново-приходячій на світ дитині, але життя переходить з отця на потомка.

Коли чоловік згрішив, піддав карі смерті, і умер. Що-ж тоді сталося з сим віддихом життя, котре Бог дав йому? Св. Письмо каже, що тіло вернуло до землі; а що сталося з його життям, з його правом до життя, з його віддихом життя? Від тепер чоловік не має контролю над ним, не має влади повернути собі життя; воно є в руках Бога. Повернути його наново до життя, учинити його знова живою істотою може лишень оден Бог. Як було з першим чоловіком, так діється зі всіма його потомками. Хто умер, втрачає право до життя; він не може сказати, що він має право до життя, що може сам собі вернути життя і жити. Хто умер, если хоче ще раз жити, если хоче бути живою істотою, мусить отримати се від Життє-давця.

В Адамі всі люди втратили право жити вічно; і по короткім часі сходять до землі. Щоби могли наново жити, се мусить статись через великого Життє-давця. Сим великим Життє-давцем є назначений Богом Ёговою Ісус Христос. Тому пророк Ісаїа каже, що Ісуса будуть називати: „Отцем будучого віка.“ Се не значить, що Ісус буде називатись Богом Ёговою. Ні! Слово „отець“ означає сего, хто дає другому життя; хто є давцем життя. І Ісус дасть життя людям і то життя буде вічне в супротивстві до життя дочасного, яке дає Адам. Христос буде великим життє-давцем або отцем для цілого людського роду, котре будуть могли отримати на засадах послуху зглядом Бога і на засадах праведности. Так отже в часі тисячлітнього царства Христа увесь світ відродиться наново. Всі люди прийшли на світ від отця Адама, але не отримали достаточного життя, бо право жити втратили за його гріх. Христос, поживши своє життя на хресті, купив своєю дорогоцінною кров'ю або своїм життям всіх людей, заплативши за них своє життя як совершенного чоловіка, і таким чином став правним власителем всіх людей. Він буде їх отцем або життє-давцем або родителем. В тім його ділі буде мати також участь його Церква. Як перший чоловік, Адам, мав жінку, Еву, котра wraz з ним сплodiла перших потомків, так другий Адам, Ісус, буде мати внаслідок жінку, свою Церкву, з котрою приведе світ до нового життя.

Коли Ісус навчав, яку кожний отримає нагороду, если піде його слідами, ап. Петро сказав: „Господи, ми все покинули і пішли слідом за Тобою; що нам за се буде?“ На се Ісус відповів: „Що ви, пішовши слідом за мною, у ново-настанні, у відродженні, — а коли се буде? як Син чоловічий сяде на престолі слави своєї. Се відродження буде діятись в часі тисячлітнього царства Мессії. „Ви у ново-настанні, у відродженні засядите на дванадцять престолів і будете судити дванадцять родів Ізраїлевих.“ І через них прийде благословення на всіх людей землі.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з Мани на 6. Мая 1925.

„Котрі бо духом Божиим водяться, ті є сини Божі.“ — до Римлян 8:14.

Сі слова є для нас вказівником, при помочи котрого можемо пізнати, де ми в дійсності находимося не тільки на початку, як ми розпочали наш біг о нагороду, але також при нінці її іменню, если нами веде дух Божий — если ідемо за тим напрямом, если сего шукаємо. — тоді ми є сини Божі. Він приймає за своїх всіх тих, хто приходить до Нього через Христа. і хто вірить в заслугу весільної шати, і хто старається жити і мати таке успособленне серця.

Текст з Мани на 13. Мая 1925.

„Покора є лучша, чим жертви, і послух є дорожший від баранячого товщу.“ — 1. книга Самуїла 15:22.

Наш небесний Отець хоче, щоби ми дуже слідили Його слово. і щоби ми не думали ані на хвилину, що ми можемо Його поправити, або що прийде такий час або настануть обставини, коли будемо могли змінити наш послух зглядом Нього, до котрого ми обов'язані. Тому слухаймо слова Господнього і держімося Його, і не біймося нічого задля сего; але маймо віру що Той, котрий опінується нами, не дримає ані не спить, і є за мудрий, щоби зблудити, як також є в силі усунути всі труднощі, які можуть стрінати нас, если будемо Його слухати.

Текст з Мани на 20. Мая 1925.

„Котрий віддав себе самого за нас, аби ... очистити собі людей незвичайних (спеціальних), ревних до добрих діл.“ — до Тита 2:14. (Грецький текст)

„Незвичайні, особливі, люде.“ — не щодо одежі або в способі поведіння або мови або може відзначаючися нерозумними

формами або дивачними рухами або оказуванням своїх чувств; а незвичайні є вони тим, що відділилися від світа і від світського духа. Тим є дух Христовий — дух цілковитого посвячення себе Господу і дух відокремлення себе від світа і від його самолюбних цілей і стремлінь. Вони є незвичайні тому, бо відкидають мудрість світа, если вона противиться Божому обявленню. Вони є незвичайні тим, бо живуть в світі, а не є від світа. Вони є незвичайні тим, бо мають сильну віру і відповідно до сеї віри поступають і щиро працюють. Вони є незвичайні тим, що посвячують самих себе і не знають іншої волі крім волі свого Царя. Вони є незвичайні тим, що знають Правду і є в силі подати мудру причину, чомунадіються, підчас коли інші тільки вгадують, руководяться чувством і сумніваються.

Текст з Мани на 27. Мая 1925.

„В покорі, в смирності оден одного уважайте більшим від себе.“ — до Филип'ян 2:3.

Павло заохочує нас, щоби ми всі виробляли в собі духа покорі, аби в кожій справі ми пам'ятали на се, що ми не повинні нічого ділати „в сварливості або з пустої слави;“ що самохвальба і бажання вивисшити себе ми повинні віддалити від себе як найбільших ворогів Христового духа і благословенств для Церкви. Навпаки! кождий з нас повинен мати в собі смирність, понору духа, за помочю котрої ми могли би видіти добрі сторони своїх братів-товаришів, і узнати деякі їх яко ліпші від наших. Ніколи не можемо сподіватись, щоби всі члени у якійсь згромадженню мали всі таланти, всі прикмети. Тому отже кождий з нас, если має в собі духа покорі, може побачити в другім певні добрі прикмети і таланти, що є вишні від його, і тим самим радо узнати їх і відповідно до сего почитати того, хто такі посідає прикмети.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

²⁰⁹В такий спосіб обявився наш Господь Ісус, (що є тепер присутній, аби зібрати жемчуги - дорогі каміня) в сім часі живим членам малого стада, хотіли прочі не знають о Його присутності. (Лук. 17:26-30; Мал. 3:17) Так само буде в Тисячліттю, коли обявиться цілий Христос, Первосвященик. Він обявиться тільки таким, що вижидають Його і тільки такі побачать Його.

²¹⁰Але хотіли тільки сі, що „вижидають Його,“ будуть могли розпізнати Христа, як освободителя, котрий спасе їх знід влади смерті, однак се обійме весь світ; бо спосіб обявлення, відкриття буде такий, що остаточно всі мусять побачити. „Коже око побачить Його;“ навіть всі в гробах, воскреснувши тоді, і сі, що Його прокозоли, спізнають, що вони розінали Господа слави.

„Він обявиться [чи на небозводі? Ні!] в огні поломяному (на суді), даючи відомшене тим, що не знають Бога і (також тим, що) не коряться благовістю Христа.“ (2 Сол. 1:7-8) Се не потреває довго, аби цілий людський рід пізнав Його серед таких обставин. Тепер добрі терплять, але тоді побачуть „ріжницю між праведником і безбожником,“ бо тоді покажеться ріжниця. (Мал. 3:15-18) Тоді всі побачать ясно, що приймаючи Христа і через Нього предложемо для них життя під Новим Заповітом, будуть мати вічне життя; бо „ми вповаємо на Бога живого, котрий є Спаситель усіх лю-

дей, а найбільше вірних.“—1 Тим. 4:10.

* ²¹¹Розбираючи докладно всі місця Пятикнижжя (пять книг Мойсея), де приходять слова: *двері, ворота* або *Намет*, приходимо до переконання, що *двері* означають вхід до соборного Намету-Святаї (або загально входу до *двері* або місце перед самими *дверми*) а *ніколи* не означають *воріт*, що провадять на *Двір*, як часами думали.

В місцях, де описується, як Ізраїльський нарід збирався разом „перед воротами Соборного Намету“ відноситься ясно до згромадження людей на схід від святого будинку, замість бути розсіяним на всіх його сторонах або бути при своїх занятях або в шатрах. В таких случаях не зважалося на падвірні (перші) ворота, подібно, як не згадується о воротах, що ведуть на подвір'я Капітолю, коли говориться, „увесь Вашингтон зібрався разом перед сходами Капітолю, аби побачити введення президента.“ Для Жидів двір не мав великого значіння. Вони могли вільно там входити в другі дні, з віткою Дня Примирення. (3 Мой. 1:3; 4 Мой. 6:13-18; і т. д.) Далше, завісу або завісу перед входом на *Двір*, правдоподібно піднимали до гори або відхиляли на бік в часі загального згромадження так, аби представителі народу могли бачити будинок Намету.

В другій книзі Мойсея 26:36 *двері* або *ворота* Наме-

ту вважаються за те саме, що перша завіса: „І зробиш опону над входом до намету... і зробиш для опони п'ять стовпів із акацієвого дерева і пообкладеши їх золотом.“

В другій книзі Мойсея 30:18 є описано, що умивальниця стоїть між мідяним жертвником а Соборним Наметом. „Зробиш ти умивальницю мідяну... і поставиши її між наметом громадським і жертвником.“

В другій книзі Мойсея 40:5-6 двері Намету вважаються за те саме, що двері-завіса властивого Намету: „І поставиш ти жертвника золотого, щоб приносити кадило перед скринєю свідчення. І поставиш опону коло входу в хramину.“

Друга книга Мойсея 29:4, описує Арона і його двох синів, як приведено їх до „входу громадського намету“ і обмито їх в умивальниці.

Друга книга Мойсея 29:10-11 показує, що бичка убито перед Господом „коло входу до громадського намету.“ Слова „перед Господом“ відносяться до хмарного стовпа, що вносилися над Наметом.

Друга кн. Мойсея 29:32 говорить о хлібі в кошику, котрий був коло входу в громадський намет.

Друга кн. Мойсея 29:42 говорить о жертві всепалення коло входу в громадський намет а 43-й стих уважає за те саме, що перша завіса, говорячи: „Сходити мусь тамо з синами Ізраїлевими.“ - де Арон представляв людей, а стовп диму Єгову. Друга кн. Мойсея 36:37 уважає опону-завісу за те саме, що двері, що мають лучність з золотими стовпами. Друга кн. Мойсея 35:17 те є одно з двох місць, де згадується про ворота Двору. Також гляди 2 Мой. 38:30,31 і 4 Мой. 3:26.

ГОЛОВА V

ЖЕРТВИ СЛІДУЮЧІ ПО ДНЮ ПРИМИРЕННЯ

Жертви, котрі приносили наріз Ізраїльський, кожний член поодинокі за себе, по Дню Примирення, є відбиткою або образом правдивих жертв, які людський рід буде приносити в слідуємій віку Тисячліття і котрі жертви будуть тоді предкладали прославленому царському Священству. Правда, вже тепер маємо маленький початок сего. Так приміром світовий чоловік, маючий велике багатство, є в сім згляді сторожем або опікуном Божих річей і сеї „мамони“ може тепер уживати так, що зробить собі приятелів, щоби, коли сеї вік панування сатани скінчиться, а начнеся царство Христа, тоді сі, що їх він так обділював, будуть тепер його благословити. Бо хто дасть склянку зимної води одному з тих найменчих священників, для того, що він є таким, не утратить своєї нагороди, коли царство Христа буде założене і розпочне своє панування.—Луки 16:1-8; Маттея 10:42.

²¹⁴Сі жертви, що не належать до так званих жертв Дня Примирення, представляли жертви, котрі будуть приношувати в віці Тисячліття.

²¹⁵В прообразі, в старім завіті, жертви Примирення попереджали всі другі жертви і були підставою до загального прощення і поєднання, прийняття Богом всего Ізраїля; а доперва по них слідували другі жертви, які

приносили поодинокі люди так звані „жертви за гріхи“ „жертви за провини“ „мирні жертви“ і т. н., так подібно будуть приноситись дійсні жертви в Тисячліття. Коли жертви сего Євангелського віка припровадять людей, се є світ, до уласкавленого стану, тоді іще таки будуть поповнювані гріхи і провини, до котрих треба буде признатись і за них перепросити, се є буде вимагатись від них конечно жертв.

²¹⁶Жертви Дня Примирення представляли унесажження гріха Адамового через жертву Христа; але в часі Тисячліття, коли будесь застосовувати до світа користі жертви (викупу) примирення, підчас коли він буде поступовно приходити до дійсної совершенности, до життєвої гармонії з Богом, буде поповняти похибки, за котрі він буде мусів відповідати до певної міри. Такі похибки світ буде мусів поправити, се є поправитись і жалувати за се, заким він буде міг бути знова в гармонії з Богом через Христа, свого Посередника.

²¹⁷В слідуємій віку посвячення буде також на порядку деннім, хотай задля змісного правительства на світі, посвячення не буде довше таке, як воно є тепер, се є аж до смерті, але протівно, воно буде провадити до життя; бо з кінцем панування злого, стане кінчитись біль, смуток і смерть, з виїмкою для тих, що будуть зачинити. Посвячення всегда мусить бути добровільним данем своїх сил, як се є представлено в деяких жертвах по Дню Примирення.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

134) Чи вірні Господні „видять Ісуса“ тепер? І як? І яка є різниця між тим, як ми Його побачимо поза завісою? Жид. 2:9; § 209.

135) Чи люди будуть могли коли видіти річи на духовім степені? І чому? Йоана 8:19; 14:9; 1 Тим. 6:16; Йоана 1:18; § § 207, 209.

136) Які інші приміри маємо о невидимій духовій силі? Еф. 2:2; 6:12; Ісаї 8:19; § § 208, 209.

137) Що означають слова Апостола, що Бог є „Спасителем всіх людей, а найбільше вірних“? 1 Тим. 4:10; Ісаї 26:19; Осії 13:14; Йоана 5:28,29; § 210.

138) Коли в св. Письмі говориться про „двері Намету“, то котрі треба розуміти? § 211.

139) Що се значить „наріз збирався перед воротами Намету“? § 211^a.

140) „Що треба розуміти під словами „перед Господом.“ § 211^a, до кінця.

ЖЕРТВИ ПО ДНЮ ПРИМИРЕННЯ

1) До якого часу відносяться жертви приношувані через дії Ізраїля по Дню Примирення? § 213.

2) Чи є яка підстава, аби вони вказували на який другий час? Луки 16:1-8) Мат. 10:42; § 213.

3) Чому жертви Дня Примирення попереджали всі інші? § 213

4) Чи після жертв євангелського віку, котрі привели світ до уласкавленого стану, будесь вимагати ще дальше поєднання? і чому? § 215.

5) Поясни, яка є різниця між жертвами Дня Примирення, приношуваними в часі Євангелського віку а жертвами за провини або гріхи в часі Тисячліття? § 216.

6) Чи в будучім віку буде посвячення себе також? а если так, то чим воно буде різнитись від теперішнього посвячення? § 217.

(Далі буде).